Zóó verliep de eerste maal, dat ik door een aardsch instrument schreef. Hoe moest ik dit verwerken?! Ik zag, dat U het schrift begon te lezen. Toen ging U mij zien, ik beefde, nu
137
werd ik helderziend waargenomen. Een nieuw wonder voor mij. Uw gevoelsleven raakte het mijne, ik beefde, ik dacht weg te zinken en kon niet meer denken. Zoo heel dicht waren we nu bijeen. U zag in mij, voelde hetgeen ik allemaal had beleefd en U zond Uw liefde tot mij.
Dit innige contact duurde eenigen tijd. Toen maakte U zich plotseling van mij los, zoo onverwacht, zoo opeens, dat ik mij een oogenblik als versteend voelde. Flitsend-snel was dit terugkeeren van Uw gevoelsleven naar Uw taak. Het sloeg terug op mij, het deed mij pijn. Er kwam een gevoel van teleurstelling in mij. Ik werd eigenlijk verstoeten, zoo voelde ik het tenminste.
Maar nu trad Uw meester op mij toe en mocht ik beleven, dat een meester direct tot mij sprak.
„Het felle reageeren,” zoo verklaarde Uw meester mij het gebeuren, „moet in hem aanwezig zijn, of duizenden krachten speelden met zijn leven op aarde. Dit is noodig voor onze instrumenten. Niemand van deze zijde kan hem nu raken of beïnvloeden. Ü kunt het probeeren.”
Ik deed een poging, stelde mij op U in en trachtte U te bereiken. Een dichte, ondoordringbare muur sloot Uw geheelê/ wezen echter voor mij af. U bleef achter dezen muur en was onbereikbaar. Zóó is dus Uw bescherming tijdens Uw eenzijn met deze zijde.
Ik boog diep het hoofd. Machtig was dit alles, wat ik te zien ■ kreeg. Ik keek naar vader en Angelica. Ook zij toonden hun eerbied voor hetgeen hier geschiedde.
Dit instrument, kwam nu in me, is het hoogste instrument voor deze zijde. In het Westen is hij de eenige, die voor de meesters werkt. Meerdere instrumenten zijn er op aarde, doch hij vertegenwoordigt de hoogste meesters van deze zijde. Dit alles laat Angelica mij voelen en U,-begenadigd instrument, moet dit aanvaarden, want ik spreek de heilige waarheid.
Ik kan U dit alles zeggen, want ik weet, dat de eenvoud in U is en niets U raken kan, dat Uw persoonlijkheid zou kunnen vernietigen. De ijdelheid kan niet in U komen, U bent daar138 voor te bewust, een bew'ustzijn, dat U reeds aan deze zijde bezat en waardoor U het leven op aarde en dat van deze zijde kent.
De andere meester daalt weer in Uw lichaam af. Wij allen staan toe te zien, hoe het eene vel na het andere volgetikt wordt. Diep is hetgeen behandeld wordt, doch het gaat als vanzelf. Nu is Uw ziel uit Uw organisme, ze heeft plaats

gemaakt voor den meester en rust uit in de sferen, zoodat U bij Uw terugkeer geen vermoeienis voelt. Het is Uw meester, die hiervoor zorg draagt.
Vel na vel wordt beschreven, de stapel naast de machine groeit. Maar plotseling treedt er een stoornis op. Ik kijk om mij heen, evenals vader en Angelica. Ik zie door de muren. Er nadert een bezoeker. Terwijl de man de trappen beklimt, laat de meester Uw lichaam vrij, zoodat U erin kunt terugkeeren.
Uw meester concentreert zich op U en stemt U rustig.
Als er dan gebeld wordt, bent U gereed om de deur te openen.
De patiënt treedt binnen. U gaat tot behandelen over, terwijl intusschen de meester, die U een boek doorgeeft, afwacht.
Niet zoodra heeft de patiënt de deur achter zich gesloten, of U haast zich naar Uw schrijftafel, zet U neer achter de machine en zinkt in de trance weg. De meester hervat het werk en schrijft verder over de Goddelijke wetten, over de planeet aarde, over de duizenden problemen, die U al kent, omdat dit bewustzijn door Uw meester in U gekomen is.
Een machtige bewondering heb ik voor Uw meester, die U voor Uw heilige taak gereedgemaakt heeft. Diep en rein en natuurlijk is hetgeen doorkomt. Niet één gedachte van Uzelf is erbij. U kunt het ook niet weten, al is het bewustzijn in U, U weet eenvoudig niet wat er komen gaat en wat de meester vertellen wil. Toch beleeft U niet den diepsten trance-toestand, die behoort Uw meester toe Thans wordt de vierde van de zeven graden in de trance gebruikt.
Snel ratelt Uw machine, in dit tempo moet het boek spoedig gereed zijn. U bent te benijden, begenadigd instrument! Een ieder met mij moet eerbied hebben voor Uw mediumschap
139

Hans, met al zijn bezit, is ongelukkig. Dat weet ik al zoo lang. Tóch leeft er in hem ’n goede kern, maar die is zoek, zoolang hij niet een gevecht begint tegen goed en kwaad in zijn leven en. persoonlijkheid.
Toen ik weer boven zat te schrijven bracht Anna mij thee. Ik dankte haar innerlijk en meteen zei zij:
„Merci, Frederik... Hoe is het mogelijk, je wordt hartelijk bedankt.”
En nu het merkwaardige er van. Ik zei „merci”, maar Anna gebruikt dit woord nimmer. Zij stond nu in verbinding met mijn levende hart, dat volkomen open stond, zoodat zij er haar deel van kreeg. Dus tóch, ondanks alles? Ik geloof, dat ik geen wit laken noodig heb. Het zou me alles waard zijn om gezamenlijk dezen weg op te gaan. Als je margrietjes ontmoet, de lelietjes-van-dalen tot je spreken, kun je er als levensgroote persoonlijkheid ’n kransje van maken en op haar hoofd leggen, waardoor je de universeele eenheid beleeft. Je ligt nu op een heide, met boven je hoofd het rijk der hemelen en je ziet Hem, Die je toelacht en zegt:
„Laat de kinderen tot mij komen, want hunner is het Koninkrijk der Hemelen!”
En nu zie je geen maskers... de reine klaarte is het! En toch... ik wacht rustig af!
In dezen toestand betrad ik het kasteel van Hans. Aan de deur vroeg ik al:
„Waar is Peter? Moet je zelf open doen?”
„Dat vertel ik je dadelijk wel.”
„Waar is Hansi?”
„Ga eerst zitten, Frederik, alles op zijn tijd.”
Ik kijk hem aan en zie geloof ik alles. Ik dacht: man, wat ben je oud geworden. Waar zijn al die jeugdige trekken gebleven? Heeft het je zoo aangepakt, dat gereis en getrek door de wereld met ’n mooie, jonge vrouw? Ik hoor:
„Peter heb- ik de deur uitgetrapt. Hansi is nu in Leipzig, en ik maak een eind aan alles, Frederik. Hansi moet weg.”
Hij kijkt me aan. Wil hij commentaar of wat wil hij? Ik laat me alleen ontvallen:
„Wat?”
„Wist je dat niet."
„Dat weet je wel beter.”
„Ik ben bedrogen, Frederik. Al een tijd lang... Ik kon het niet gelooven, voordat ik het bewijs had. En toch kan ik niets doen. Maar ze moet er uit, ik ben niet van plan om er een lijdensweg van te maken.

Het heeft me'n slordige veertig duizend gekost en wat er nog bij komt, maar daar is niets meer aan te doen. Eerlijk gezegd, Frederik, ik heb wroeging. De zieken loopen me achterna. Ze smeeken om hulp en ik , steek geen hand naar hen uit. Ik ga op deze wijze den kelder in. En dat moet ik niet. Ik ben geslagen en getrapt, maar tóch geloof ik, dat mijn betere ik het van het slechte wint. Ik móét er een eind aan maken of ik bega ’n moord. En daarvoor deinst mijn leven terug. Die slang moet wèg!
We denken. Ik voel nu, dat ieder mensch ’n duifje kan opbouwen, voor den één vliegt het dier-, voor den ander loopt het op stelten, totdat er geen voetstukken meer zijn, maar de beleefde en uitgezonden gedachten

komen toch terug en klampen zich aan je leven vast. En nu
vragen ze: wat wil je! En Hans weet het, goddank, hij weet het. En ik
heb nimmer getwijfeld. Ik wist het al zoo lang. Ik krijg weer gelijk!
„Hoe is het daar, Frederik,” komt er na een oogenblik.
„Goed!”
„René is weg?”
„Ja Hans.”
„Zoo is het goed, beter dan thuis. Er is toch niets aan te veranderen.
Maar wat denk je van mijn toestand, Frederik?
„Weet je al.”
„Ik moet van haar af. Iederen avond was het hier bal. Ze kreeg er
niet genoeg van. Ik ben voor rn doel op deze wereld, Frederik, geloof
je me nog? Ik heb jullie schromelijk vergeten. Maar ik wil niet kapot.
Ik heb van alles spijt, wroeging. Heb je medelijden met me?
„Neen!”
„Dank je.”
„Is er niets aan te doen?”
„Niets... Ik leef hier in ’n hel. Hoe ik ook denk, het gaat niet. Ik heb
trouwens mijn zaken al geregeld. Het doet zeer, maar het is mijn eigen
schuld; ik had het kunnen weten. Waarom heb je mij niet gewaarschuwd?
„Om me te laten vermoorden, zeker.”
„Je hebt gelijk, ik zou je vermoord hebben, zoover was ik van jullie
weg. Wat is ’n mensch, Frederik, als je niet achter de maskers kunt
kijken? Alles is zoo leeg, zoo schijnheilig, het allerbeste in je leven —
vergeet je, je denkt er niet meer aan en dat voor zoo n slang. Vergif is
het. Ik maak er vlug een eind aan, Frederik, dan zullen we weer praten.
Als ik je noodig heb, kom je dan?"
We denken even, dan zegt hij weer:
„Wellicht ben ik nog ergens goed voor in deze wereld.

wilde ik ze uit hebben, want met kleeren en al in bed liggen,
dat wilde ik niet en ik wilde weer slapen, omdat ik voelde
dat het mij goed had gedaan. De laatste dagen had ik niet
veel geslapen en ik voelde me reeds weer moe worden. Mijn
ziekte was nog niet geheel \veg en zou terugkeeren, als ik mij
van streek maakte. Maar mijn omgeving gaf mij geen rust;
ik begon steeds maar weer daaraan te denken. Waar was
mijn vrouw? Ik riep heel hard, maar hoorde geen antwoord.
Zij behoorde toch bij mij te zijn, of zou zij ergens heen zijn
gegaan? Onder het denken voelde ik mijn pijnen én koorts
terugkeeren. Dan begon ik weer aan mijn kleeren te trekken,
maar ze zaten aan mijn lichaam vast, alsof ik er in gegroeid
was. Het was een stuk van mijzelf, ik leefde er in; daarin
lag mijn geheele wezen. Doch ik begreep het niet; eerst later
begreep ik de beteekenis van dit alles. Ik vond het niet alleen
griezelig, maar ook wonderlijk. Zulke kleeren had ik nog
nooit gedragen. Wat was er in vredesnaam met mij gebeurd?
Ik dacht lang na, om het dan eensklaps te begrijpen. Natuurlijk,
dat was het, dat ik daar niet eerder aan had gedacht!
Ik ben in koorts van huis weggeloopen en men heeft mij naar
een inrichting gebracht. Daarom was ik nu in een vreemde
omgeving; het kon niet anders. Zij, die mij moesten oppassen
waren heengegaan, omdat ik sliep en wilden mij dus niet
storen. Door dat te aanvaarden werd ik iets rustiger. Om mij
was een schemerachtig licht, ik meende dus, dat het nog
vroeg was. Dan zal ik even licht maken, dacht ik en stapte
het bed uit, dat meer een rustbank was, om den schakelaar
te zoeken, maar ik zag lamp, noch schakelaar. Toch was er
licht, een schemerachtig licht. De muren bevonden zich in
een grijsachtig waas, een soort van damp, wat ik een zeer
vreemd verschijnsel vond. Waar ben ik, in vredesnaam,
waar ben ik? Als er niet spoedig een oplossing komt, word
ik krankzinnig. Mijn hoofd barstte bijna van inspanning. Ik
keerde terug naar mijn rustbed en begon opnieuw over mijn
toestand na te denken, want ik wilde de waarheid weten.
Na een korte poos begon ik weer aan mijn kleeren te trek-

ken, want dat akelige zwarte pak liet mij niet met rust. De
pijn in mijn keel werd heviger, mijn koorts en ook dien afschuwelijken
angst voelde ik terugkeeren. Ik was dus nog niet
beter, want ik voelde weer al die narigheid. Toch wilde ik
rustig blijven, het moest, maar ik begon weer van voren af
aan te overdenken en haalde me alles voor den geest. Toen
ik aan het moment kwam, dat ik bewusteloos werd, kon ik
mij-' niets meer herinneren en voelde ik me duizelig worden.
Ik voelde mij diep wegzinken en wist nergens meer van.
Weer werd ik wakker. Dat ik gestorven was en niet meer
tot de levenden op aarde behoorde, daaraan dacht ik niet.
Hoe zou ik er aan hebben kunnen denken; ik leefde immers?
Hoe kun je aan den dood denken en je eigen dood aanvaarden,
wanneer je leeft? Kan dat? Is dat mogelijk? Ik werd

wakker en was weer wat meer uitgerust. Dat slapen doet mij goed, ik voelde mij verfrischt en opgewekt. Zal nu die vreeselijke ziekte spoedig verdwenen zijn? Je zult begrepen hebben, Jozef, hoe aardsch mijn gedachten waren. Ik leefde in de eeuwigheid, maar in gevoel op aarde en dacht dus aardsch, want er was aan mijn innerlijken toestand niets veranderd. Opnieuw dacht ik na. Waar is toch mijn vrouw? Wanneer men mij in een bewusteloozen toestand naar een ziekenhuis had gebracht, dan wachtte zij toch, totdat ik weer tot bewustzijn zou zijn gekomen. Zoo zou ik hebben gehandeld en waarom zij dan niet? Misschien wacht zij in een andere zaal; ik besloot dus haar nogmaals te roepen. Heel hard schreeuwde ik en luisterde aandachtig, maar ik hoorde niet het geringste geluid. De muren van mijn kamer kaatsten alles terug en mijn roepen werd daardoor gesmoord. Toen was ik niet meer te houden, ik werd woest, sprong van mijn rustbed en schopte tegen de muren, maar ook dat hielp mij niets, want ik hoorde niet anders dan een doffe klap, waarover ik mij verwonderde. Waren dit geen muren? Waren ze met stof behangen? Ik betastte ze en voelde dat het geen steenen muren waren. Van de eene verwondering viel ik in de andere, alles was hier vreemd, griezelig en geheimzinnig. Daarna